

**DEĞERLİ KONUKLAR,
DEĞERLİ BASIN EMEKÇİLERİ,
SAYIN DELEGE ARKADAŞLARIM,**

EĞİTİM-SEN'in I. Olağan Genel Kuruluna hoş geldiniz.

EĞİTİM-SEN yüz yıllık mücadele geleneği olan, demokratik eğitim mücadelesinin son yıllarda yarattığı en önemli ve anlamlı değerlerden birisidir.

Bu anlamda I. Olağan Genel Kurulumuzun Türkiye ve dünyada, eğitim, bilim ve kültür emekçilerinin mücadelesine ve de kamu emekçilerinin mücadelesine katkılar sunacağına inanıyorum.

Değerli Dostlar,

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük açmazıyla karşı karşıyadır. Bugüne değin rejimi ve toplumu bir arada tutan dayanakların bir bir dağıldığına tanık olmaktadır. Sürekli ertelenen ve çoğu zaman da görmezlikten gelinen sorunlar, ekonomik, politik, ideolojik, sosyal ve kültürel alanlarda birbirini etkileyerek gündemi zorluyor.

Bütün varsayımları soğuk savaş öncesinin dünya dengelerine ve ideolojik motiflerine göre şekillenmiş bir ekonomi

anlayışı ve toplumu yönetme tarzı bu koşulların ortadan kalkması ya da önemli ölçüde değişmesiyle boşlukta kaldı. İşte bu nedenlerle yaşanan kriz, bugüne kadar yaşananlardan öte bir içerik taşımaktadır.

Kamusalığın, devlet mülkiyeti ve müdahalesiyle eşit görüldüğü, devletin toplumsal yaşam pratikleri üzerinde belirleyici bir etkisinin olduğu, dinsel/mezhepsel ve etnik farklılıkların yok sayıldığı bir Türkiye tablosundan, hızla yeni bir Türkiye tablosuna geçiliyor. Kaotik bir toplumsal yapının belirginleştiği bu tabloda, bir yandan dinsel/mezhepsel kimlikler öne çıkarılırken, öte yandan global bir kimliksizleşme egemen kılınmaya çalışılıyor.

Özetle, egemenliğini pekiştirmeye çalışan çok uluslu sermayenin dayatmalarıyla ve kendi iç dinamiklerinin yarattığı sorunları da eski alışkanlıklarıyla çözememenin sıkıntısıyla, bir yeniden yapılanma zorunluluğunu yaşayan bir Türkiye duruyor önümüzde.

Anayasa tartışmalarının temelinde yatan olgu da bu yeniden yapılanma sürecinin bir dayatmasıdır. Türkiye, emperyalist tekelin istemlerine denk düşecek biçimde yine yukardan aşağıya doğru yapılandırılmak isteniyor.

Bu yapılanma sürecinde, tıkanmış olduğu her düzeyde açık olan sistemi mümkün olan en az değişiklikle ayak tutmaya çalışan güçler çabalarını sürdürürken; bunun karşısındaki cephe ise sömürü düzeninin var olan aygıtlarla yeniden üretilemeyeceğini, yeni dünya düzenine uyum sağlamak ve ekonomik entegrasyona dahil olmak için değişiklikler yapmak gerektiğini savunmaktadır.

Bütün bu karmaşanın içinde özgürlükten, emekten ve sö-

mürsüz bir dünyadan yana olan güçlerin çabaları ise politik bir güce dönüştürülemediğinden etkisiz kalmaktadır.

Ülkemiz ekonomik olarak; borç sarmalına girmiştir. Gerek dış borçlardaki (70 milyar dolar) gerekse iç borçlanmada (ilk dört ayda ödenecek 400 trilyon TL.) ile dünyanın en borçlu ülkelerinden birisi konumunda olup borçlarının ancak faizlerini ödeyebilmektedir. Borç sarmalının kaçınılmaz sonucu olarak; yatırımlar durmuş ve rantiyecilik en gözde iş halini almıştır.

Ekonomide yaşanan tıkanıklığa karşı geliştirilebilen tek politika ise, özelleştirme. Bütün hesaplar sözüm ona bu özelleştirmelerin getireceği paralar üzerine yapılmaktadır. Bu özelleştirme ile bütçe açıklarının kapanacağı, kaç tane okul, kaç km yol, sağlık evi vb. gerçekleştirileceği anlatılmaktadır.

Bu beklentiler sonucu, özelleştirme çalışmaları bizim alanımızda da ciddi boyutlara ulaştırılmıştır. Artık, okullar bir bir satışa çıkarılmakta, yeni okullar yapılmamakta, bütçeden eğitime ayrılan pay giderek azaltılmakta, özel okullar ve dersaneler hızla yaygınlaştırılmaktadır.

Sermayenin stratejik saldırısının ana halkalarından birini oluşturan özelleştirme; yaratılan değerlerin yerli/yabancı tekellere peşkeş çekilmesinden öte yüzbinlerce insanın işsiz kalması, yoksulluğa/açlığa terkedilmesidir. Aynı zamanda çalışanların örgütsüzleştirilmesi /sendikasılaştırılması demektir. Kaldiki, özelleştirmeden elde edilecek gelir, topluma dönmeyecek. Ya sürdürülen savaşa harcanacak ya da sermayeye kredi olarak ödenecektir.

Kürt sorununda "askeri çözüm" yöntemlerinde ısrar edil-

mesi ve yaşanan savaşın tırmandırılması her alanda bir tıkanıklığı getirmektedir. Bu durum ekonomik alanda da kendini göstermektedir. Nitekim 1994 yılında 432 trilyon TL harcanması ve 1995 yılında da 700 trilyona yakın bir harcama olacağını belirtmesinin bakılırsa bütçenin yarısı bu savaşa gitmektedir.

Yine, savaşın sosyal boyutta açtığı yaralar, toplumu geri bir noktada, -milliyetçi bir çizgide- kamplaştırmaktadır. Milliyetçi çizgide politika yapan siyasi güçler "bölücülüğe karşıyız" demogjisiyle güç toplamaya çalışmaktadırlar. Bu güçlerin de etkisiyle yaygınlaştırılmaya çalışılan milliyetçi çizgideki kamplaşma; toplum kesimlerini birbirine düşman eden bir noktaya doğru hızla kayarken, iç savaş potansiyelini de içinde taşımaktadır.

Bu temelde gelecek bir çözüm, çözüm olmayacak aksine çözümsüzlüğü daha da derinleştirecektir. Düşmanlık tohumları yüzyıllarca silinmeyecek bir şekilde kök salacaktır. Bu durumun kimseye bir yararı olmayacaktır. Kürt sorununun çözümünde, barışçıl/demokratik bir siyasal çözümlü savunmak bugün daha bir aciliyet taşımaktadır.

Aynı şekilde toplumu birbirine düşman etme politikasına bağlı olarak; laik/anti-laik ve alevi-sünni vb. çatışma zeminleri oluşturulmaya çalışılmaktadır. Böyle bir cepheleşme sürecinde kendini sisteme muhalefet gibi gösteren ama aslında İslamiyetle kapitalizmin bütünselliğini savunan politik güçler öne çıkmaktadır. Bu güce karşı, devletin laiklik anlayışı düzleminde başka bir güç odağı oluşturulmak istenmektedir. Sonuç olarak, tüm karşı çıkışlar, bu düzlemde yapılandırılarak, uygun yollarla düzenin kanallarına akıtılmaya çalışılmaktadır.

Bu çabanın gerçekleşmesi için, düşünce özgürlüğünün önünde setler oluşturulmasına dönük yasal düzenlemeler ve fiili uygulamalar hızla tırmandırılmaktadır. Bu bağlamda toplum çeşitli boyutlarda terörize edilmektedir. Neredeyse ülkenin bütününde olağanüstü hal uygulaması havası yaratılmıştır.

Bizlere sunulan ikilemleri kabul etmiyoruz / etmeyeceğiz.

Ekonomik/politik olarak bu gelişmeler yaşanırken, sosyal/kültürel alanda toplumsal dokular/değerler çözülmektedir. Bireycilik, köşe dönmeçilik, ahlaksızlık, sahtekarlık, dışlanmışlık vb. beyinlere işlenerek hegemonya her türlü araçla geliştirilerek, "insani-toplumsal" değerler yıpratılmaya çalışılmaktadır.

Demokratikleşme vaadi ile iktidara gelen siyasal partilerin kurduğu koalisyon hükümeti bazı sendika ve sendikacıların da koşulsuz desteğini almıştı.

Gelinen noktaya bakıyoruz, aldanmışlar, aldatılmışlar. Her gün demokratikleşme konuşulmuş, iktidarı muhalefeti, ilgilisi-ilgisizi, yasaları-anayasaları değiştirmekten söz etmiş, ama hiç birisi hayata geçirilememiştir. Ortaya bir paket atılmış, paket sahipsiz kalmıştır.

Aydınlar, sanatçılar, yazarlar, sendikacılar sadece konuştuklarından dolayı, yazdıklarından dolayı cezaevlerine doldurulmuştur.

İnsan hakları ihlalleri, Avrupa devletlerinin ülkemizi sorgulayacak konuma gelmesine neden olmuştur. Kayıplar, infazlar, parti-dernek ve sendika kapatmalar günlük uygulamalar halini almış, son günlerde ise toplu gözaltılar, grevdeki işçilere saldırılar başlatılmıştır.

Nitekim, kamu çalışanlarının grevli-toplu sözleşme talepleri de polis copu, sürgünler ve cezalarla karşılandı. Biz kamu çalışanları için de, çok şeyler söylendi, yazıldı, vaad edildi ama yerine getirilmedi.

Bu konuda kendi eksikliklerimizi de gözardı etmeden, görev ve sorumluluklar zincirini yeniden değerlendirerek demokrasi bilinciyle mücadelemizi sürdürmek zorundayız.

Mücadele Arkadaşlarımız...

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki;

Ekonomimiz giderek derinleşen bir kriz içindedir.

Dışa bağımlılık daha da artmıştır.

Sendikal hak ve özgürlükler bir bir yok edilmektedir.

Adalet bitmiştir, çözümler mafyaya ihale edilmektedir.

İşsizlik çığ gibi büyümekte, enflasyon, hayat pahalılığı alıp başını gitmektedir.

Parlamentoya, devlete, onu temsil eden kurumlara güven kalmamış; ülkemizi IMF, Dünya Bankası, Pentagon gibi emperyalist güç ve kurumların yönettiği çıplak biçimde ortaya çıkmıştır.

Değerli dostlar,

Tüm bunlar, ülkemizde yaşadığımız sorunların belli başlılarıdır. Bu genel sorunlara biz, Eğitim, Bilim ve Kültür Emekçileri olarak sessiz kalamayız. Demokrasi mücadelesinde bugüne kadar nasıl var olmuşsak, bundan sonra da varolmak zorundayız.

Biz eğitim emekçileri başta olmak üzere, kamu çalışanları

olarak başkentin ortasında iki gün boyunca özgürlük ve demokrasi rüzgarı estirdik. Anayasa tartışmalarında açık bir taraf olduk. Son dönemde, egemenler emekçilerin açık bir muhalefetini hissetmeden at oynatıyorlardı. İlk kez emekçilerin içinden çıkan bir güç, sistem tartışmasında bir karşıt güç olarak sahnede belirmiş oldu. Haziran eylemleri ülkenin bir ucundan diğerine emeğin soluşunu taşıdı. Ve ilk kez "kendi Anayasamızı kendimiz sokaklarda yapabiliriz" mesajını açık bir dille herkese duyurmuş olduk. Haziran eylemlerinin etkileri öntümüzdeki dönemde daha açık bir biçimle ortaya çıkacaktır.

Ankara eylemleri de göstermiştir ki, kamu çalışanları meşru çizgiyi terketmeden sağlıklı tespitlerle hareket ettiği sürece ülkemizin en dinamik ve en etkili güçlerinden birisidir. Bu mücadele sürecinde bir kaç noktaya dikkat etmek zorundayız. Emeğe dayalı, demokrat ve devrimci muhalefetin yeterince yaygınlaşmadığı koşullardayız. Ülke çapında sol bir dalga gelişmediği sürece tek bir alan mücadelesinin önünde ciddi sınırlamalar belirecektir. Bu nedenle bir yandan yeni bir sol dalganın gelişmesi ve demokrasi-özgürlük mücadelesinin yaygınlaştırılmasında üstümüze düşen görevleri fazlasıyla yaparken, diğer yandan (egemen güçlerin zaafılarımızı kolladığı bir ortamda) meşru mücadele çizgisini asla terketmemeliyiz. Kısa vadeli bazı başarılar uğruna, mücadelemizin kalıcı-uzun vadeli çıkarlarını feda etmemeliyiz. Bizler bütün emekçilere "kendi haklarına mücadele yoluyla sahip çıkma" açısından önderlik etmeliyiz.

Öntümüzdeki dönem mücadelemiz bakımından kritik bir öneme sahiptir. Tam da bu nedenle kısa vadeli hesaplarla, dar gurup çıkarlarıyla değil, tüm demokrasi mücadele-

sinin yükünü omuzlarımızda hissederek davranmak zorundayız. Önümüzdeki mücadele dönemi açısından bazı noktaları belirtmek istiyorum.

Demokrasi mücadelesi ve sendika mücadelesini birlikte ele almalıyız.

Son aylarda yaşananlar, sendikal haklar mücadelemizle Türkiye'deki demokrasi mücadelesi arasındaki bağların ne kadar sıkı olduğunu göstermiştir. Ne zamanki kamu emekçilerinin mücadelesi doruğa çıkıyor, gerici-baskıcı güçlerin sesi eskisi kadar gür çıkmıyor. Ne zamanki faşist odaklar ve şahinlerin gücü artıyor, sendikal haklarımızıza yönelik saldırıların da dozu artıyor. Sendikal mücadelemizle demokrasi mücadelesi arasındaki bağ, Haziran eylemlerinde de gözlenmiştir. Anayasa tartışmaları her türlü demokratik gelişmeye tahammülsüz olan güçlerin lehine bir rotada ilerlerken, yüzbinlerce emekçinin bir hafta süren meşru sokak eylemleri bu gidişe dur demiştir.

Bu nedenledir ki, önümüzdeki dönem sendikal mücadelemizi özgürlük ve demokrasi mücadelesini gözeterek sürdürürken, tüm demokrasi güçleriyle ve diğer emekçi örgütlenmeleriyle enerjimizi ortaklaştırmak için özel bir çaba sarfetmeliyiz.

Kendi demokrasimiz ve üyelerimizin söz ve karar sahibi olması için daha çok çaba göstermeliyiz.

Bizler tüm emekçilerin söz ve karar sahibi olacağı bir toplum için mücadele ediyoruz. Böyle bir mücadelenin gereği olarak en başta kendi örgütlülüklerimizde bu ilke hayata geçmek zorundadır. Karar süreçlerine en geniş yığınların katılımını sağlamak konusunda aldığımız mesafe

önemlidir. Kuşkusuz bu açıdan daha da ilerlemek zorundayız. Egemenlerin içi boş demokrasisi karşısında kendi demokrasimizin ipuçlarını vermeliyiz.

Haklarımıza meşru - militan bir mücadeleyle sahip çıkmalıyız;

Tüm emekçilere "haklarımıza ancak mücadeleyle sahip çıkabileceğimiz" mesajını verdik. Bundan sonra da bu açıdan önderlik etmek zorundayız. Mücadele çizgisini terketmemeliyiz. Mücadelemizde ve örgütlülüğümüzde göstereceğimiz her zayıflık, her gerileme karşı güçler tarafından değerlendirilecektir.

Kitlelerden kopuk çizgilerden uzak durmalıyız...

Önümüzdeki dönem mücadelemizi geriletebilecek olan bir eğilim de kitlelerden kopuk, dar grup çıkarlarıyla, nesnel durumu abartarak oluşturulan çizgilerdir. Bizzat kendi içimizden çıkabilecek bu eğilimler bizi geniş toplumsal kesimlerden ve hatta eğitim emekçileri kitlesinden koparıp marjinalleştirebilir. Zaten egemen güçler, örgütlü emekçileri, örgütsüz yığınlarla karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Bu oyuna düşmemek için, mücadelecı-militan çizgimizi, meşru-kitlesel bir zeminde sürdürmeliyiz.

Mücadelemiz bir üst örgütlenme düzeyine sıçramalıdır.

Bugün için mücadele bir üst örgütlenme biçimine, konfederasyona doğru evrilmek durumundadır. Konfederasyon, ne bir çırpıda halledilebilecek bir örgütlenmedir ne de belirsiz bir tarihe ertelenebilir. Mücadelemizi birleşik bir tarzda, enerjimizi daha ortaklaşa kullanarak sürdürmek için, uluslararası dayanışmaya daha etkili katılabilmek için, ge-

niş yığınlar içindeki tereddütleri ortadan kaldırabilmek için ve tüm üst örgütlenme düzeyleri için geçerli olan nedenlerle konfederasyonlaşma sürecini ilerletmeliyiz. Elbette bu süreçte bir çok eksikliğimiz vardı, varolacaktı. Ancak bunu örgütlenmeyi ertelemek için değil daha dikkatli olmak için bir neden saymalıyız.

Bizler işçi sınıfının bir parçasıyız!..

Egemen güçler emekçileri kendi aralarında parçalamak için her yolu kullanmaktadır. Biz buna karşı da direnmeliyiz. Bizler devletin memuru değiliz. Bizler devletin temsilcileri de değiliz. Bizler emek gücümüzü devlete satmak zorunda olan emekçileriz. Bizler, devletin değil özgürlüğün, emeğin ve demokrasinin temsilcileriyiz. Önümüzdeki dönem devletin parçalama politikalarına karşı emekçi yığınlarıyla birlikte olmak için çaba harcamalıyız.

Birlik ancak mücadele sürecinde sağlanır.

İşçi sınıfının bileşeni olan bizler sanayi ve özel hizmet alanlarındaki emekçilerden farklı örgütlenme düzeylerinde bulunuyoruz. Biz sendikal haklarımızı yeni elde etmişken, onların sendikaları bir bakıma gerileme koşullarını yaşıyor. Bu durumu görmezlikten gelemeyiz. Farklı dinamizm düzeylerinde olanları bir çırpıda birleştirememek olanaklı değildir. Diğer işçi örgütlenmeleriyle birleşmemiz esas olarak mücadelelerimizi ortaklaştırmak temelinde olacaktır. Önce karşılıklı dayanışmalarla ve özgür-demokratik bir Türkiye mücadelesinde ortak çabalar üreterek bu süreci başlatabiliriz.

Konfederasyon ve yasal haklar sonrasında düzene teslim olmayacağız.

Sendikalar başlangıçta kurulu düzene karşı ve emekçilerin

muhalafetini temsilen ortaya çıkmışlardır. Belli kazanımların elde edildiği noktalarda, bu kurumları yok edemeyen sömürü düzeni, bu kez de örgütleri etkisizleştirme ve evcilleştirme yolunu denemiştir. Bu anlamda, sendikalar giderek kurulu düzenin bir parçası durumuna da gelmiştir. Bürokratizm hastalığı ile birleştiğinde bu durum sendikalar ile işçi yığınları arasındaki bağı zayıflatmıştır. Bugün için kamu çalışanlarının sendikaları bu açıdan daha olumlu bir noktadadır. Fakat konfederasyonlaşma ve yasal hakları tümüyle kazandıktan sonra böylesi bir tehlike bizim için de belirecektir. Bu tehlikeyi, yalnızca, "radikal" ve "keskin" söylevlerle ve sloganlarla engellemek olanaklı değildir. Mücadeleci çizgimiz ve örgütlenme anlayışımızın yanısıra parçası olduğumuz toplumsal muhalafetin durumu da bu konuda belirleyici olacaktır.

Özgür ve demokratik bir Türkiye için eğitim ve eğitimin demokratikleştirilmesi...

Yeni ve başka türlü bir toplumun, ülkenin ve dünyanın varedilmesi mücadelesi düzenin bizi evcilleştirmesine engel olabilir. Ancak bu tür bir mücadele kimliğimizi geliştirmemizi sağlayabilir. Bizler özgür, demokratik ve bağımsız bir Türkiye mücadelesi içinde, özgür bir eğitim sisteminin formüle edilmesi, geliştirilmesi ve bugünden hayata geçirilmesi için yoğun bir çalışma sürecini de başlatmalıyız. Bir yandan kendi anlayışımızın uygulanabilirliğini göstermek için her fırsatı kullanırken, öte yandan da bilimsel çalışmalarla kendi seçeneklerimizi daha da olgunlaştırmalıyız.

Özgür bir eğitim sistemi için mücadele etmeliyiz.

Biz sadece kendi sendikal haklarımız ve ücretimiz için değil, özgür-demokratik bir eğitim sistemi için de mücadele

ediyoruz. Çünkü bugünkü eğitim sisteminin iler tutar yanı kalmamıştır. Eğitim adına ülkemizde yaşananlara ve sonuçlarına kısaca bakmakta yarar görüyorum:

Bugün, 0-17 yaş arasındaki 25 milyon çocuğumuzdan 12 milyonu; 0-6 yaş grubundakilerden ise 10.5 milyonu eğitim dışındadır.

Beş yıllık ilkokula kavuşamayan çocuk sayısı 1.5-2 milyon arasındadır. Kaldığı, ilköğretim süresi en kısa ülkeler arasındayız.

Güneydoğu'da ise eğitim ne yazık ki bitmiş durumdadır.

Yüksek öğretim nitelik yönünden yetersizdir. Bu anlamda üniversiteler, gençlerimizin en güzel yıllarını geçirdiği ve işsizliği gizleyen kurumlar durumuna dönüşmüşlerdir.

Sonuç olarak;

100.000'lerce çocuğumuz temel insan hakkı olan öğrenim hakkından yoksun bırakılmaktadır.

İlk ve ortaöğretim çağında bulunan 2.5 milyon özürlü çocuktan sadece 25 bini eğitim olanağına kavuşmaktadır.

Çıraklık eğitimi, insan yaşamını dikkate almadan sürdürülmekte 11 yaşındaki çocuklar bile güvencesiz olarak çalışma hayatına sürülmekte, adeta Anayasada yer alan angarya yaşağı bir başka biçimde delinmektedir.

İlkokullara giren yaklaşık 50 milyon ünite dergisi, 300 bine yakın öğrencisi bulunan özel dersaneler birer ticari sektör halini almıştır. Ve çocuklarımızın çoğu ne yazık ki, "yarış atı" gibi o dersaneden bu dersaneye koşuşturup durmaktadır.

Resmi okullara kayıt ücretleri istismara açık büyük rakamlara ulaşmakta ve her gün yüzyüze geldiğimiz bu durum meslek onurumuzu incitmektedir.

Mevcutları 100'ü aşan derslikler, her türlü sağlık koşullarından yoksun bina ve tesisler, eğitim ortamınınin kötüleşmeye devam ettiğini göstermektedir.

Eğitim programları eskimiş, ders kitapları ölü bilgi yığını haline gelmiş ve uygulama teknolojisinden uzaktır. Eğitim, dört duvar arasına sıkışmıştır. Eğitim çağdışı akımların etkisine açıktır.

Eğitim yönetimi baştan aşağı partizanlığa terkedilmiştir.

Eğitimimizin bu kötü gidişine dur denilmelidir! Bu kötü gidişe dur diyecek olanlar da bizleriz. Bu konuda yapabileceğimizçok şey olduğunu düşünüyorum.

Çıkış noktamız, elbette sendikamızın 15. Milli Eğitim Şurası Ön Komisyon hazırlık çalışmalarına sunduğu yaklaşımlar doğrultusunda olacaktır.

Eğitim, okul öncesi eğitimden başlayıp yükseköğretim ve üniversitede biten bir yapılanma düşünülmelidir. Bu anlamda "İlköğretim" kavramı yerine "Temel Eğitim" kavramını kullanmalıyız. Evrensel ölçütlere ve genel benimsemeye uygun olarak Çocuk Hakları Sözleşmesi'nde ayrıntılı ifade edilen "çocuk" tanımını benimsemeli 9 yıllık zorunlu eğitimin çağ nüfusunu kapsamaları için üzerimize düşeni yapmalıyız. Temel eğitimin 9. sınıfının liseye ya da mesleki eğitime "yöneltme yılı" olmasını, ortaöğretim, çıraklık, her türlü kurs ve yaygın eğitimin 9 yıllık temel eğitimden sonra başlatılmasını savunmalıyız. Ayrıca, Temel Eğitimin,

en geç 2000 yılına kadar 18 yaşını kapsayacak şekilde düzenlenmesi için kamuoyunu harekete geçirmeliyiz.

Temel eğitim sonrası eğitim kademesi genel liseler, mesleki ve teknik okullardan oluşmalıdır. Ortaöğretim kurumları 4 yıl süreli olmalıdır. Bu alanda süper lise, anadolu lisesi gibi ayrımlara son verilmelidir. İmam Hatiplerin ortaokul bölümü zorunlu eğitim kapsamına alınmalıdır. İmam Hatipleri bitirenler, ancak bu alanla ilgili yüksek okullara girebilmelidir. Din dersleri zorunlu olmaktan çıkarılmalıdır.

Üniversitelerin üzerindeki yüksek okul yükü kaldırılmalı, üniversiteler bilimsel çalışma yapabilen kurumlar haline getirilmelidir. Üniversiteyi yüksek lise haline getiren YÖK ivedilikle kaldırılmalıdır. Ayrıca, paralı eğitim uygulaması da kaldırılmalıdır. Eğitim yönetimi; eğitim erki, eğitim örgütü, katılım ve demokrasi, eğitim konseyi, eğitim yöneticiliği alanlarda yeniden gözden geçirilmeli, çağdaş ve bilimsel yaklaşımlarla yenilenmelidir.

Eğitimin içeriği; insan kişiliğini koruyucu ve geliştirici biçimde yeniden düzenlenmelidir. Her kademe ve her kurumdaki en büyük eksikimiz olan "insan hakları ve demokrasi" kültürünü kazanmalıyız, kazandırmalıyız.

Dil toplumsal bir olgudur. Dil ve düşünce birbirlerini tamamlayan bir bütündür. Gerek dilimiz Türkçe, gerekse bir insan hakkı olarak Kürtçe konusunda bilimsel bir tutum almalı ve dilin gelişimine katkıda bulunmalıyız.

Anadilde eğitim konusunda GAP araştırma raporunda ayrıntılandırılan çalışmalara gereksinim vardır. Biz, bunu bir-iki oturumluk bir çalışma olarak düşünmüyoruz. Oluş-

turulacak özel çalışma biriminin uzun erimli ve uluslararası boyutlu bir çalışmayı gerçekleştirmesini arzuluyoruz.

Eğitimle ilgili sorunlarımız elbette bitmeyecek. Sendikamızın büyüyüp güçlenmesine paralel olarak, örgütlü insanların çokluğu, örgütlü toplumun düzeyi elbette sorunların çözümlenmesinde belirleyici olacaktır.

İşte bu noktada, EĞİTİM-SEN, eğitim sorunlarının çözümünde yeni ve bilimsel bir yaklaşımı benimsemek zorundadır. Eğitim-İş ve Eğitim-Sen'in deneyimlerinden yararlanıldı, yararlanılacaktır.

Değerli meslektaşlarım,

Sendikamızın daha da büyüyüp güçlenmesi, ülkemizin gündemine ağırlık koyabilmesi için neler yaptığımızı değil neler yapabileceğimizi düşünmeliyiz.

Bugün, bütün dünyanın "İnternet" ve "On-Line" sistemine geçtiği, çağdaş teknolojiden, bilgisayardan yararlandığı bir dönemde bizim de bu olanaklardan yararlanmamız gerektiğinin bilincindeyiz. Bu amaçla ODTÜ ve TÜBİTAK ile öngörüşmeler yaptık. Bunun mutlaka sonuçlandırılması gerekiyor, zira 120.000 üyeli ve hedef kitlesi 700.000'i bulan bir sendika eğitimle ilgili görüşünü 3-5 kişilik birey çalışmalarına terkedemez. Gerek ülkemizdeki eğitim fakültelerinin bilgisayar ağı gerekse yurtdışındaki sendika ve üniversitelerin bilgisayar ağı; önümüze bir bilgi havuzu çıkarıyor. EĞİTİM-SEN, işte bu bilgi havuzunu kullanarak, bunu örgütünde yaygınlaştırarak güçlenecek, işveren ve kamuoyu karşısında daha güçlü olacaktır.

Sendikal eğitim dizisi, genel eğitimle ilgili el kitapları, Demokratik Eğitim Kurultayı hazırlıkları... Bütün bunlar için

sendikal eğitime ayrılan pay artırılmalı ve sendikamız teknoloji kullanmayı, uzman istihdam etmeyi bir temel görev saymalıdır.

Ayrıca, eğitim fakültelerinden mezun olan ya da eğitim fakülteleri öğrencilerini sendikamız şubelerinin eğitim birimlerinde değerlendirmeliyiz. Bu hem bize, hem de yeni öğretmen adaylarına mücadelemizde katkılar sağlayacaktır.

KÇSKK düzeyinde bir sendika okulu projesine ve sürekli sendikal eğitime ihtiyacımız vardır. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz. Sendikal mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için; eğitim, örgütlenme ve mücadele anlayışıyla çalışmalar yürütmeliyiz. Bunları başardığımız gün özelde EĞİTİM-SEN genelde de KÇSKK mücadelede çok önemli bir yere gelecektir.

İnsan Hakları ve Demokrasi Eğitim konusunda başta TODAİE İnsan Hakları Merkezi olmak üzere İHD, İnsan Hakları Bakanlığı, üniversitelerin insan hakları merkezleri, dost ve kardeş sendika GEW ile başlattığımız çalışmalar her geçen gün gelişiyor. Bu çalışmalarını daha üst düzeye çıkarabileceğimize inanıyoruz.

Bugüne değin uluslararası dayanışmayı geliştirmek bakımından belli aşamalar geçirdik. Bu çalışmalarını önümüzdeki dönem çok daha ileri noktalara taşımak zorundayız. Sermaye dünya çapında bize karşı örgütlenmiş durumdadır. Bizim saldırılarını püskürtmek için dünya çapında örgütlenmekten başka bir seçeneğimiz yoktur. Dünya çapındaki sınıfdaşlarımızla birlikteliğimizi her geçen gün pekiştirmeliyiz.

Özetle, sistemin kendi kendini üretemediği eğitim alanında da iyice açığa çıkmıştır. Özgür bir toplumun ancak özgürlüğüne düşkün bireyler tarafından kurulabileceğini, bu düzenin sürdürücüleri de çok iyi bilmektedirler. İşte bunun için, geniş halk yığınlarını ya özelleştirme yoluyla eğitimsiz bırakmakta ya da usulden ve şabloncu bir eğitim sistemiyle "itaatkar" insanlar yetiştirmeye çabalamaktadırlar.

Biz eğitimin metalaştırılmasına karşı çıkarken, artık alışkanlık biçimine dönüşmüş eğitim, öğretim biçimlerini ve yöntemlerini de seçenek sayamayız. Bütün toplumun eşit olarak yararlanabileceği, eğitim emekçisi olan bizlerin, öğrencilerimizin ve velilerin söz ve karar sahibi olacağı, gerici ve baskıcı içerikten arındırılmış, özgürlüğüne düşkün, yaratıcı bireyler yetiştirmeyi amaçlayan ve uzun dönemli gereksinmelere göre biçimlenen yeni eğitim, öğretim pratikleri için de mücadele etmeliyiz.

Sevgili arkadaşlarım!

EĞİTİM-SEN'li eğitim emekçileri olarak, özgürlüğüne düşkün, yaratıcı, eleştirici ve üretken insanlar yetiştirmek yönünde her türlü aracı seferber etmeliyiz. Bu anlamda, eğitim sisteminin hedeflerini ve ders kitaplarının içeriklerini eleştirel bir tutumla ele almalı ve gerici-şabloncu öğeleri ayıklamak için her yolu denemeliyiz.

Tüm bu çabalar içinde kendi kendimizi de geliştirmek zorundayız. Çünkü demokrat bireyler yetiştirmeye çalışanlar, en başta kendileri demokrat olmak durumundadırlar. Bu nedenle çalışma arkadaşlarımızda zaten var olduğunu bildiğimiz demokrasi kültürünü daha da olgunlaştırmak ve demokrat kimliğimizi iyice belirginleştirmek önümüzdeki dönemin mücadele noktalarından birisi olacaktır.

Dostlar,

23 Ocak 1995 günü EĞİT-SEN ve EĞİTİM-İŞ örgütlülüklerinin yarattığı EĞİTİM-SEN Türkiye'de Eğitim, Bilim ve Kültür Emekçileri tarafından ayakta alkışlanmıştır. Kurulduğu gün doksan yedi bin üyeye sahip olan sendikamız birleşmenin getirdiği sorunları bir bir aşarak hızla bütünleşme sürecini yaşamış ve altı ay içinde hazırlıklarını bitirerek I. Olağan Genel Kurulunu gerçekleştirmiştir.

Demokratik öğretmen hareketinde birlikte olan ama 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte kesintiye uğratılan mücadelemiz sonucunda istenmeyen nedenlerle oluşan iki ayrı sendika, doğal olarak iki ayrı kültürü de üretmiştir.

Bütünleşmeyi sağlamak için üzerinde önemle durduğumuz nokta bu iki ayrı kültürü, EĞİTİM-SEN kültürü haline dönüştürerek kitleselleşmeyi ve mücadeleyi geliştirmek olmuştur.

Merkez Yönetim Kurulumuz göreve geldiği günden itibaren, sendikamızın, kamu çalışanlarının sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde önemli bir yere sahip olduğu bilinciyle hareket etmiştir.

EĞİTİM-SEN'in fiili ve meşru mücadele hattından çıkmadan mücadeleye devam ettiği hepimizin bildiği gerçekliklerdir.

Kuruluşumuzdan önce gerçekleştirilmesi gereken şubelerin oluşumunun tamamlanması sağlanmış, örgütlülük yaratılmıştır. Kurumsallaşmada olmazsa olmazımız olan yarışma ve haberleşme ağı kurulmuş, bölge toplantıları ve başkanlar kurulları ile sendikanın genel işleyişi sağlıklı zeminlere oturtulmuştur.

Örgütlenme çalışmaları sırasında hedef kitleye ulaşmakta bazı eksikliklerimiz yaşanmış, ancak tüm bunlara rağmen yirmi bine yakın yeni üye yazımı gerçekleştirilmiştir.

Örgütlenme çalışmalarının yaşandığı bu süreçte, sendikamızın seçim süreci de işletilerek kurumsallaşmada önemli kazanımlar yaratılmıştır.

Kamu çalışanlarının sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde önemli bir dönemeç olan 20 Aralık İş Bırakma Eylemine güçlü bir şekilde katılan eğitim emekçilerine yönelik başlatılmış olan sürgün, soruşturma ve cezalar , 6 Mart 1995 günü kitlesel bir biçimde protesto edilerek hukuk mücadelesi yürütülmüştür.

Soruşturmalar durdurulsun; sürgünler, cezalar geri alın-sın; baskılara son, demek için ülkenin dört bir yanından on binin üzerinde üyemizle Milli Eğitim Bakanlığı'na yaptığımız yürüyüş ve protestomuz Eğitim, Bilim ve Kültür Emekçilerinin iç dayanışmasında ortaya çıkardığı kararlılık, dışa dönük olarak da oldukça anlamlı mesajlar vermiştir.

Sevgili Arkadaşlarım,

Bütün bu gelişmeler bizlere, parçalı, birbirimizden kopuk ve kendi sorunumuzla sınırlı çabalarımızla bütünlüklü ve olumlu bir sonuç alınamayacağını göstermiştir. Aynı şekilde bir başka olgu da, siyaset alanında emekçilerden/emekten yana güçlerin kendi cephelemlerini oluşturamadığı ve bu güç kendini politik olarak ifade edemediği sürece; geri bir noktada gelişen/oluşan cepheleşmelerin demokratik bir toplum, demokratik bir Türkiye yaratamayacağı açıktır.

Bu karanlık gidişatın önünü kesecek tek güç, emekçilerin ve emekten yana olanların oluşturacağı toplumsal güçtür. Bir başka deyişle; DEMOKRATİK/ÖZGÜR ve BAĞIMSIZ bir Türkiye'yi ancak ve ancak emekten ve emekçi güçlerden yana tüm toplumsal kesimlerin oluşturacağı bilinmelidir. Ve bu güç kendini politik olarak ifade etmek görevi ile karşı karşıyadır. İşte, demokrasi mücadelesindeki en önemli görevimiz böyle bir gücün oluşturulmasında bizlere düşen görevleri yapmak olacaktır.

Türkiye'de kamu emekçilerinin ve işçi sınıfının yaşadığı sorunların yoğun olduğu şu günlerde EĞİTİM-SEN'imizin en büyük eylemi olan, Genel Kurulu yapıyoruz. Genel Kurulumuzun bütünleşme sürecine, eğitimin demokratikleştirilmesine, ülkemizin emek/egemen demokrasisine, emekçilerin fiili ve meşru mücadelesine sunacağı katkıları da düşünerek, sözlerimi bitiriyor şahsım ve Merkez Yönetim Kurulumuz adına hepinizi saygıyla selamlıyorum.